LAKI VAI ARMO

(Law Or Grace)
54-1006 · Jeffersonville, Indiana, USA, 6.10.1954

1 Iltaa, ystävät. Siis, on ilo olla taas täällä tänä iltana. Ja minä… syy, miksi olen myöhässä, minä juuri… Kyllä, kuten veli Neville sanoi, olen–olen kyllä myöhässä. Mutta, mikä sen aiheutti; olin… Yhtenä päivänä minä sanoin, rukoushuoneella– siis– minä sanoin: "No, minä ajattelin yrittää pysyä erossa puheluista ja semmoisista." En minä voi tehdä niin. Ja niinpä tulin juuri sairaalasta– parista sairaalasta, Louisvillessä, jokin hetki sitten; oli hätätapaus. Siitä syystä minä olen vähän myöhässä. Pääsin sinne juuri ajoissa. Niinpä; ja sitten… vaimoni oli– luulisin, soittanut minulle ja kertonut siitä. Luulisin, sisar Ruddellin piti olla täällä tänä iltana; ja hän oli sairas, myös, ja se oli ikävä kuulla.

2 Ja minä vein serkkuni Louisvilleen; johdatin hänet juuri Kristukselle– edes yksi hyvä juttu. Ja– se oli hirveä sairaus, Hodkinin tauti [eräs imusolmukesyöpä], ja hän saattoi kuolla hetkenä minä hyvänsä. Uskon, että Herra paransi hänet; yön aikana.

3 Niinpä, veli Jim Wiseheartin lapsenlapsi makasi siellä saman jutun takia. Veteraanien sairaalassa, ja Hodkinin tauti puhkeaa sydämen tienoille ja rintaonteloon, ja se siis merkitsee aika lailla. Sille ei voi tehdä mitään, mutta ihmiset tietävät, että heidän ainoa toivonsa on Jumala.

4 Minun pitäisi todella lähteä tänä iltana Milltowniin; Busty Rogers, muistattehan, käy täällä. Monet ihmiset tuntevat veli Rogersin; on vakavassa tilanteessa, soitellut koko päivän minulle.

5 Ja pikkuinen Georgie Carterkin siellä; sain selville, parani noin 12, 14 vuotta sitten, makasi sängyssä 9 vuotta ja 8 kuukautta eikä todella päässyt ylös tuolta vuoteeltaan. Ja erään kerran… minä olin rukoillut hänen puolestaan jonkin kerran. Ja lähdin sinne eräänä iltana; oli siellä paikalla rukoilemassa. Ja Herra laskeutui, pikkuinen valo loisti pienen kanukkapensaan läpi; ja sanoi: "Lähde, mene Cartereille, Georgian paranemisen takia. Hän tulee terveeksi." Tehän kaikki tiedätte tuon tapauksen; ettekö tiedäkin? [Seurakunta vastaa: "Aamen."] Eikä hän ole näiden vuosien aikana joutunut vuoteeseen, edes vilustumisen takia, sen koommin, arvelisin.

6 Ja me saimme tietää, että hän on kuolemaisillaan; syöpä rinnassa, nyt. Ja hän on myös kutsunut. Hän oli kuullut minun palanneen. Ihmiset sanoivat, että hänen suhteensa oli jo annettu periksi. Hän lähti sängystä ottaakseen parantumisen vastaan; ja niinpä minun oli tavattava hänet. Huominen on minun viimeinen päiväni täällä; minun pitää lähteä. Siis, kutsuja vaikka millä mitalla, suunnilleen tämän verran, niin ei tiedä, mitä tehdä. Täytyy vain tehdä se, minkä pystyy.

7 Mutta, pääasia, kuten veli sanoi, tärkein, mitä pitää tehdä on jättää kaikki [muu] säilyttääksenne yhteyden Jeesukseen Kristukseen. Kaikki! Koska, loppujen lopuksi, me päädymme katselemaan toinen toistamme ja silloin me, nähkääs, joudumme pois Kristuksesta. Minä käyttäisin mieluummin runsaasti aikaa Hänen kanssaan seurustelemiseen, niin sillä lailla voin auttaa toisia. Pitääkö tämä paikkansa? [Seurakunta vastaa: "Aamen."]

8 Siksi on hyvä– olla tänä iltana, tässä pikku rukouskokouksessa, johon me keskiviikkoiltaisin kokoonnumme. Ja minä olen unohtanut kertoa hänelle [veli Nevillelle] tämän illan opetuksesta. Siis, täällä– minun piti tulla tänne tänä iltana ja vain aloittaa. Niinpä, matkalla tänne– ja sitten minun autoni valot– poimin täältä täksi illaksi jotakin Heprealaiskirjeestä, josta minä opetin pyhäkoulussa, jokin aika sitten.

9 Luulisin että viime kerralla, kun opetin täällä pyhäkoulussa, oi, ennen ulkomaille lähtöä, olin Heprealaiskirjeen 10. luvussa. Muistin lukiessani; olin merkinnyt tänne 18. jakeeseen: "ensi sunnuntaiksi", ja sitten sitä "ensi sunnuntaita", ei vielä ole tullut. Niinpä, ehkä me aloitamme siitä nyt, tänä iltana, tämän illan oppituntina.

Herra teitä siunatkoon. Ja muistakaa kaikkea tätä rukouksessa.

10 Eräs rouva sanoi minulle, hetki sitten, tullessani sisään. Eräs vanha ystäväni, sairaalasta, siis pikemminkin: sairaalassa, ja hän oli juuri ollut leikkauksessa. Bill Grant, täällä poliisivoimissa, hyvä ystäväni, printtaa [/painaa] niitä kuvia ja sen semmoista; on sairaalassa; hätätapaus.

11 Ja– minä tapasin veli Slaughterin veljen siellä. Gene, luulisin, kertoi minulle, että hän oli ollut kaksi kertaa sairaalassa. Siis, joka puolella on sairautta. Sille tuskin näkyy loppua. Mutta, hän sanoi…

12 Siis, olen ihmetellyt usein, kun Mooses johti Israelin lapsia erämaan halki– kun hän toi heidät sieltä pois, ihmisiä oli noin kaksi miljoonaa. Se tarkoittaa vanhoja ja nuoria, kaiken kaikkiaan. Ja hän johti heitä erä-

maassa 40 vuotta. Ajatelkaapa kuinka, siis, sitä, ilman– jätehuoltoa, joka meillä tänään on; eikä heillä myöskään ollut… Siellä oli nuoria; paljon nuorta väkeä. Kuinkahan monta vauvaa yhdessä yössä mahtoi syntyä, kahden miljoonan ihmisen keskuudessa? Ja sitten, lisäksi, kaikki nuo vanhat ihmiset ja rammat ja semmoiset. Ja hän johti heitä 40 vuotta, Jumalan johtamana– erämaassa 40 vuotta, ja kun he pääsivät pois sieltä, heidän keskuudessaan ei ollut yhtäkään heikkoa [”kompastuvaista”– KR33; Ps. 105:37].

13 Haluaisitteko katsoa tohtori Mooseksen laukkuun sisään tänä iltana, nähdäksenne mitä hänellä siellä oli– pitämässä ihmiset– ihmiset terveenä? Haluaisitteko kaikki katsoa sinne? [Seurakunta vastaa: ”Aamen!”] Minä voin näyttää sen teille. Me menemme takaisin tänne II Mooseksen kirjaan, niin minä näytän sen teille. Tällainen on hänen lääkekirstunsa. Minä näytän teille, mitä hän sanoi täällä. Minäpä vilkaisen oitis hänen lääkepussiinsa, ja katson, mitä siinä sanotaan.

14 Kun, piti synnyttää lapsi, kun jollakin oli umpilisäketulehdus, tai puhkesi tuberkuloosi, tai mikä tahansa sellainen, Mooses luki tällaisen reseptin: ”Minä olen Herra, joka parannan sinut.” Ainoastaan sellainen hänellä oli. ”Minä olen Herra, joka parannan sinut.” Siis, ainoastaan sellainen hänellä oli. Kyllä. Sehän riitti, eikö riittänytkin? [Seurakunta sanoo: ”Aamen.”] Mooses sanoi: ”Siis, Herra on Hän, joka on parantanut sinut.” Ja hänen puolestaan vain rukoiltiin, ja hän parani.

15 Ja siis tiedättekö, mikä toinenkin juttu tapahtui tuon erämaassa olon aikana? Tultuaan ulos, ihmiset eivät tarvinneet edes uusia kenkiä eivätkä heidän vaatteensa kuluneet ollenkaan. Neljäkymmentä vuotta erämaassa yhden lääkkeen–, yhden reseptin varassa: ”Minä olen Herra, joka parannan kaikki sinun sairautesi.” Ja Hän teki sen siksi, että ihmiset ottivat kiinni Hänen Sanastaan, ja vapautuivat jokaisesta…

16 Muistakaa siis, ihmisiä oli opetettu. He olivat olleet egyptiläisten keskuudessa, jotka olivat kaikkein fiksuimpia… meillä ei ole lääkäreitä, jotka olisivat yhtä fiksuja kuin ne olivat– sillä, he tekivät asioita, jotka osoittavat, että tieteessä me emme vielä ollenkaan tulleet sille tasolle. Esimerkiksi, egyptiläiset rakensivat… vain jokunen päivä sitten, minä kuljin sfinksin ohi nähdäkseni, kuinka iso se on.

17 Ja nuo pyramidit; no mutta, sinne ylös– kerrostalon korkeuteen– ilmassa– siellä on tonneittain… siellä ylhäällä on kivenlohkareita, jotka ovat melkein tämän rukoushuoneen kokoisia. Sellaisia ei nykypäivänä

pystyttäisi sinne ylös panemaan, jos pitäisi. He tekivät sen jollakin tavalla.

18 Ja sitten, tuo sfinksi, luulisin, että 16 tavaravaunua, pitäisi laittaa sen jalan alle. Entä sen vartalo? Ja se on korkealla ilmassa. Miten sinne ylös päästiin? Siis, he olivat– he olivat kansa, jolla oli salaisuuksia– äly, jota meillä ei nykyään ole. Minusta meillä on sitä, mutta sitä ei ole kehitetty eteenpäin, atomi- tai jotakin sinne päin; koska sähköiset voimat, tai mikään sellainen voima, ei pystyisi nostamaan sitä. Mutta silloin sellainen rakannettiin.

19 Ja tuo pyramidi, tuo suuri pyramidi seisoo siellä, se on maassa, niin täydellisesti keskipisteessä; riippumatta siitä, missä aurinko on, koskaan sen ympärillä ei ole missään varjoa. Insinööritaito, meillä on runsaasti… vielä pitkä matka kuljettavana, kun verrataan heihin. Ja, kun ajatellaan, että se oli yli 5000 vuotta sitten; niin heillä oli sitä.

20 Siis, siellä; se löytyy Raamatusta; aivan samoin kuin täällä Raamatussa, kirjoitettuna, mittojen mukaan, ja niin edelleen; evankeliumissa olevien mittojen mukaan ja Kirjoitusten; aivan niin kuin meillä on täällä. Eenok pani sen tänne [/Hanok] vuosia ja vuosia ennen vedenpaisumusta.

21 Ja sitten, Jumala kirjoitti kolme Raamattua. Jumala tekee kaiken kolmosina. Hän kirjoitti kolme Raamattua; Hänellä on Kristuksen kolme tuloa [/tulemusta]. Armolla on kolme ajanjaksoa. Jumaluudessa on kolme persoonaa… siis pikemminkin, saman persoonan kolme ilmestymistä [/julkituloa]– ja kaikkia näitä asioita; näettekö?

22 Siis, niin kuin Jeesus tuli ensimmäistä kertaa– Hän oli jo ollut täällä kerran; eikö ollutkin– Hän tuli lunastamaan morsiamensa. Hän tulee toisen kerran noutamaan morsiamensa; tempaa hänet ylös, ilmaan, ja Hän tulee kolmannen kerran morsiamensa kanssa; kuninkaana ja kuningattarena.

23 Näettekö? Siis sitten, on myös kolmonen– kolmonen: kolme Jumalan ilmestystä: Jumala ilmaisi kerran itsensä isyydessä johdattaessaan Israelin lapsia. Seuraavan kerran Hän ilmaisi itsensä poikuudessa: Herrana Jeesuksena Kristuksena. Kolmannen kerran Jumala ilmaisi itsensä– on meidän kanssamme nyt: Pyhänä Henkenä. Näettehän: kolme ilmiasua. Kaikki kolmena.

24 Siis, mennäänpä eteenpäin oppitunnissamme. Kuinka moni haluaa

lukea Raamattua, ja vain… [Seurakunta vastaa: "Aamen."] Voi, minä rakastan sitä todella.

25 Jos Jumala suo, kun tulen takaisin… minulla on aikomus… lähteä siis vähän lepäämään, viikoksi, kahdeksi. Joten, kun palaan, jos Jumala suo, haluan pitää herätyskokouksia täällä tabernaakkelissa, todella opettaa herätyksestä. Ja me tulemme ottamaan Raamatusta, jostakin paikasta, ja käydä täsmällisesti läpi…

26 Muistakaa; kuinka moni teistä vanhoista tekijöistä muistaa, kun me otimme esimerkiksi II Mooseksen kirjan ja käsittelimme sitä kuukausia ja kuukausia; emme jättäneet II Mooseksen kirjaa hetkeksikään.

27 Kerran, otin Jobin kirjan, enkä päässyt siitä eroon. Muistatteko sen? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Joku rouva kirjoitti minulle ja sanoi: "Veli Branham, etkä aio ollenkaan saada Jobia ylös tuosta tuhkakasasta?" Minä jatkoin tuota aihetta, Job-parasta, joka istui tuhkaläjässä, siis. Kaikki hänen ystävänsä olivat hyljänneet hänet, häneen oli puhjennut paiseita ja niin edelleen. Minä olin niin pahoillani tuon vanhan kaverin puolesta, että minä…

28 Ja sitten, miten Jumala teki täyskäännöksen ja siunasi häntä, koska hän eli parhaan taitonsa mukaan– polttouhrin turvissa. Siinä kaikki, mistä hän tiesi, ja hän… hän tunnusti syntinsä. Ja hän meni ja otti– lapsensa, ja uhrasi ja sanoi: "He ovat ehkä tehneet salassa [/tietämättään] syntiä eivätkä tiedä sitä." Millainen todellinen isä hän olikaan, ja Jumala palautti hänelle kaikki nuo lapset– lopussa. Tiesittekö te sitä?

29 Hei, minä haluan kysyä teiltä siellä jotakin. Muistatteko, kuinka Hän antoi hänen lapsensa takaisin? Siis, muistakaa, Hän antoi hänelle kaksinkertaisen joukon. Niin [ja niin] monta tuhatta härkää hänellä oli ensin; kun ne oli otettu pois, hän kaksinkertaisti nuo härät. Kun lampaat… Hän kaksinkertaisti lampaat, mutta muistakaa, hän [Job] arvelisin että se oli seitsemän tai kaksitoista, unohdin, kumpi se oli– poikia ja tyttäriä. Mutta hänellä oli sama määrä poikia ja tyttäriä– Jumala antoi ne hänelle. Pitääkö tämä paikkansa? Siis, Hän kaksinkertaisti kaiken hänen maanpäällisen osuutensa hänen tavaroistaan. Siis, mutta hänen poikansa ja tyttärensä– he kaikki kuolivat, mutta Hän antoi saman määrän poikia ja tyttäriä. Oletteko koskaan huomanneet sitä? Oletteko tulleet ajatelleeksi sitä? Muistatteko, kun me opetimme siitä? Näettekö?

30 Missä nuo pojat ja tyttäret olivat? Kirkkaudessa, odottamassa häntä.

Näettekö? Hän antoi heidät, jokaisen heistä hänelle. Näettekö? Yksikään heistä ei ollut kadonnut. Näettekö? Sama määrä poikia ja tyttäriä, jotka Jumala mainitsi ensiksi, Hän mainitsi saman määrän lopussa. Mutta, Hän kaksinkertaisti hänen osuutensa lampaista ja häristä ja niin edelleen, siihen tapaan. Mutta, kaikki hänen poikansa ja tyttärensä pelastuivat, odottivat kirkkaudessa Jobin tulevan heidän luoksensa. Voi tavaton! Tämä on kaiken tämän arvoista, eikö olekin? Selvä.

31 Heprealaiskirje– Paavali, minun mielestäni, Paavali puhuu heprealaisille ja erottaa lain armosta. Ja meillä oli… Ehkä me luemme muutaman jakeen– ensimmäiset jakeet 10. luvusta. Sitten me aloitamme, vaikka, 19:stä. Minusta, me… katsotaanpa. [Hebr. 10:1]

> *…koska laissa on vain tulevan hyvän varjo, ei itse asiain olemusta, ei se koskaan voi samoilla jokavuotisilla uhreilla, joita he alinomaa kantavat esiin, tehdä niiden tuojia täydellisiksi.*

32 Siis, minusta, jos me saamme tämän ensimmäisen osan kohdalleen, Paavali yrittää sanoa heille, että vanhat lait olivat uusien, tulevien asioiden varjo. Siis he- varjo on jotakin…

33 Jos te menette seinää kohti, tai tällä tavalla kohti valoja, te huomaatte, että teidän varjonne kulkee teidän edellänne. Jos te lähdette laskevaa aurinkoa kohti, teidän varjonne on teidän takananne.

34 Huomatkaapa: "koko laissa on tulevien asioiden varjo." Näettehän, todellakin varjo. Siis, vanhan ajanjakson aikana– Paavali yrittää sanoa, että kun ympärileikattiin, miehet siis, lihallisesti, se oli esikuva Pyhän Hengen sydämen ympärileikkauksesta, nykypäivänä. Miten silloin pidettiin käskyt, jotka oli kirjoitettu kivitauluihin. Jumala sanoi kirjoittavansa viimeisinä päivinä ne sydämen lihatauluihin.

35 Siis, ainoa tapa tuolloin; ihmiset tiesivät, että oli väärin… "Älä varasta." Se oli ymmärrettävä tuosta käskystä. Ja laki lisättiin saamaan–saamaan aikaan sovitus. Koska, jos lakia ei ole, no… jos ei ole lakia, ei ole syntiäkään. Koska ei ole väärin…

36 Jos tässä kaupungissa ei olisi lakia, joka sanoo, ettei saa ajaa päin punaisia, ei voi tehdä; no mutta, jos voit ajaa päin punaista valoa, sinä et ole tehnyt mitään väärää, koska ei ole lakia, joka sanoo niin.

37 Siis, laki tuotti pelkoa, tai toi synnin näkyviin. Siis ei ollut… Ihmiset tekivät kaikkia noita asioita… enne lakia ihmiset eivät tehneet syntiä, koska ei ollut lakia, joka sanoo, että he tekivät syntiä. Mutta, kun laki tu-

li– laki lisättiin siihen asti, kunnes täydellisyys tuli.

38 Siis, ihminen on aina yrittänyt itse etsiä jotakin, jolla pelastaa itsensä. Hän tekee sitä samaa nykyään; hän ei todellakaan ole lopettanut.

39 Intiassa, viime viikolla, siellä oli ihmisiä, jotka olivat täysin sokeita; katsoivat aurinkoon ja yrittivät löytää [sillä] rauhan sielulleen. Joillakin heistä oli kynnet kasvaneet kämmenen läpi, tällä lailla, ja yrittivät saada sielulleen rauhan. Sanottiin, etteivät he olleet ikinä laskeneet kättään ja pitivät sitä ylhäällä 40 vuotta ja yrittivät löytää rauhan. Toisilla jalat olivat palaneet pois– melkein, kun he olivat kävelleet kuumien hiilien päällä ja yrittivät löytää rauhan; lepyttääkseen jumaliaan… makaavat lasien päällä ja ne ovat sellaisia rikkinäisiä pulloja ja juttuja; maataan piikkimatolla ja kaikkea että löydettäisiin rauha. Eikä heillä ole rauhaa, koska kyse on epäjumalanpalvelemisesta. Ja me täällä Amerikassa, emme kävele edes kadun yli löytääksemme sielullemme rauhan, todellisen elävän Jumalan luo. Näin asia on; Mutta, kaikkia näitä asioita, noita ihmisen pakanallisia ideoita!

40 Takaisin tuohon aikaan, jolloin Jumala lähetti lain, ja lisäsi sen näyttääkseen, että kaikki nämä asiat olivat syntiä. Mutta, nyt, tuo laki ei voinut ottaa pois syntiä. Se pelkästään suurensi synnin. Näettekö?

41 Koska, jos ei ole lakia, joka sanoo, ettet sinä voi tehdä tätä, no, ei ole… se ei ole… jos sinä teet, tai rikot sen, että… sinä et voi rikkoa sitä, koska ei ole lakia, jonka rikkoa.

42 Mutta, kun laki tulee voimaan, silloin synti on tuotu esiin. Silloin ihmiset olivat… He voivat sanoa: "Älä varasta. Älä tee huorin. Älä sano väärää todistusta" kaikkia näitä asioit. Niitä tehtiin, mutta niitä ei laskettu synniksi, koska niitä vastaan ei ollut lakia. Mutta sitten, kun laki tuli, se sai ihmisen huomaamaan, ettei hän saa varastaa, hän ei saa valehdella eikä hän… tehdä huorin. Ja kaikki käskyt vain suurentavat, mutta silti laki ei ota pois syntiä. Se vain sai ihmisen tietämään, että kyse oli synnistä.

Sitten, kun Kristus tuli; Kristus tuli ottaakseen pois synnin. Näettekö?

43 Siis, ainoa, mitä laki sai aikaan oli, että viattoman sijaisen piti kuolla syyllisyyden tähden. Laki alkoi jo Eedenin puutarhassa [/paratiisissa]. Ja sitten, siis, uhrattiin lammas, tai härkä tai jokin, ja se tapettiin; veri viskattiin alttarille ja niin edelleen; sillä se oli peite, tai sijaisuhri. Mutta, se

ei todellakaan voinut ottaa pois syntiä, koska eläimen elämässä ei ole riittävästi voimaa sovittamaan ihmiselämää; sillä ihmiselämä on ylevämpi kuin eläimen elämä.

44 Siis, me olemme, istumme täällä, tänä iltana. Me olemme kenties saksalaisia, irlantilaisia ja niin edelleen; jotkut värillistä kansaa. He– riippumatta siitä ovatko ihmiset mustia, valkoisia, keltaisia tai minkävärisiä tahansa, me olemme jokainen peräisin yhdestä ihmisestä. Näettekö? Sen voi todistaa tieteellisesti; te voitte mennä pimeimpään Afrikkaan ja ottaa– mustimman ihmisen, minkä löydätte, ja jos olisitte sairas, hän voisi luovuttaa teille verta. Näettekö? Teidän verenne on täsmälleen samanlaista kuin hänenkin. Tai, te voitte menne Kiinaan ja ottaa sieltä Kiinan keltaisimman ihmisen, ja hän voi luovuttaa teille verta. Näettekö? Tai Intian ruskein ihminen voi luovuttaa teille verta. "Jumala, yhden veren kautta, teki kokoihmissuvun." [Ap.t. 17:26] Mutta, maailmassa ei ole yhtään ainutta eläintä, jota voisi verrata ihmisvereen. Näettekö? Eläimen veri– niistä jokainen on erilaista, mutta ihmisveri on kaikki samanlaista.

45 Siis, [onpa kumma,] ellei tämä ei vie mielikuvaa siitä, mitä jotkut ihmiset puhuvat, ja sitä opetetaan täällä kouluissa, että me olemme kehittyneet eläimen elämästä. Jos tämä pitäisi paikkansa, silloin eläin voisi luovuttaa ihmiselle verta. Mutta veri– inhimillinen elämä on samaa. Mutta eläimellinen elämä: jotkut ovat käärmemäisiä– se on vaihtolämpöinen; kala, se on vaihtolämpöinen, mutta sitten, karhu, hirvi tai koira tai hevonen, ne ovat kaikki erilaisia. Eikä, mikään niistä– mikään niistä ei voi luovuttaa verta toinen toiselleen, koska ne ovat kaikki erilaisia. Mutta inhimilliset olennot ovat kaikki samanlaisia.

46 Sitten, eläimen veren uhraamisen kautta, lain alla oli ainoastaan korvike siihen asti, kun Jeesus tuli, joka ei syntynyt yhdestäkään ihmisestä. Kukaan mies, tämän maan kamaralla, ei ollut Hänen isäntä. Hänellä oli äiti, mutta tuo äiti oli neitsyt, neitsyt Maria, tyttö, suunnilleen 18-vuotias. Ja Pyhä Henki, joka oli Isä itse, varjosi hänet ja loi. Juuri Hän, joka puhui maailman olemaan olemassa, vain puhui.

47 Siis, Sunnuntaina, miten me otimme sen. Kun Jumala puhuu, asian on oltava niin. Siitä ei ole minkäänlaista ulospääsyä. Jumala sanoo: "Tulkoon", ja sen on tultava. Ei mikään… Sana itse! Ja Sana oli ajatus. Jumala, kun Hän… ennen… Sama on ajatuksen ilmaisu. Jumala ajatteli mielessään; Hän puhui sen olemaan olemassa.

48 Ja meillä on usko sydämessämme, Jumalan usko sydämessämme, joka näkee sen selvästi. Usko tulee, ja sitten me sanomme sen ääneen ja se syntyy, sama juttu, koska ihmisessä on Kristuksen mieli. Se saa paranemiset aikaan, ja niin edelleen. Kun sinä saat tuon täydellisen ilmestyksen juuri siitä, mitä olet tekemässä, niin silloin tiedät, miten kulkea. Siinä se, koska se on kristityn vaellusta.

Siis, mutta eläinten veri ei ota syntiä pois.

49 Sitten, kun Jeesus tuli, ja oli itse Jumala ilmestyneenä lihassa [/ihmisruumiissa], Hänen verensä ei ollut muiden ihmisten veren kaltaista. Jokainen meistä, jokainen profeetta, jokainen suuri ihminen, oli ihmisverta. Mutta tällä Miehellä oli jumalallista verta. Jumala, itse loi tuon verisolun.

50 Ja henkilö [/persoona], sinä, olet syntyisin verisolusta, jos olet milloinkaan katsonut sitä lasin alla. Minä katsoin jokunen viikko sitten. Ja ja eläinten sikiäminen– niin että sinä… tai karja– ja siellä on kymmeniä tuhansia siemeniä. Ja nuo siemenet– pienet verisolut, törmäävät, ja tässä– tavallisessa ihmisessä.

51 Mutta… tässä tapauksessa, Jumala itse loi tämän verisolun täysin ilman minkäänlaista ihmisen toimenpidettä. Ja siitä tuli Hänen oma Poikansa: Kristus Jeesus, jossa Jumala itse asui, ja teki Hänestä Immanuelin maan päälle. Sellainen on se kuva. Se teidän tulee uskoa pelastuaksenne. Ja sitten, Jeesus, vapaasta tahdostaan, kuoli Golgatalla ja vuodatti maailman synnit päällään tuon Veren niin, että Hän vei itse päällään meidän syntimme Golgatalle.

52 Siis, kyse ei ole siitä, mitä minä voin tehdä. Ei siitä, olenko minä hyvä vai en. Kyse on siitä, että Hän oli hyvä. Minä en ikinä ole niin hyvä, että pystyisin siihen. Sinä et voi olla riittävän hyvä pystyäksesi siihen. Jos sinä koskaan selviät, tulet seisomaan Jeesuksen Kristuksen ansioiden varassa. Minä kerron sen teille, koska ei ole mitään muuta, mitä te voitte tehdä.

53 Mutta, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme Hänen päälleen, ja Hän kuoli. Ja koska Hän kuoli syntisenä, Raamattu sanoo: "Hänen sielunsa meni tuonelaan [/helvettiin]." Pitää paikkansa. Ja kun, Hän oli siellä, Hän saarnasi niille, jotka olivat vankeudessa, jotka eivät tehneet parannusta [Jumalan] pitkämielisyyden aikana Nooan päivinä.

54 "Mutta, ei ollutkaan mahdollista, että Hän olisi jättänyt Hänen ruu-

miinsa näkemään katoavaisuutta, eikä Hänen sieluansa tuonelaan." [Ap.t. 2:27] Ja kolmantena päivänä, Hän nousi kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden, ja näytti meille, että kun meidän uskomme Häneen tulee tunnustetuksi, ja me olemme syntyneet uudesti Hengestä, se yhtä varmasti kuin, että Hän tuli pois haudasta, me tulemme nousemaan yhdessä Hänen kanssaan, kun Hän tulee toisen kerran. Voi, miten täydellinen toivo!

55 Oi, kun näkee maailman uskontoja ja niiden taikauskon ja sitten, näkee meidän pelastuksemme ja vakaan toivon, joka nojaa siihen perusperiaatteiseen, että kaikki helvetin riivaajat eivät kykene horjuttamaan sitä. Te näette, että ne on tehty kauneudesta. Buddha uskonto on kaunis uskonto, Hindu-uskonto on kaunis uskonto, mutta veli, ne ovat niin elottomia kuin olla saattaa.

56 Missä elämä sijaitsee? Elämä on veressä. Veri on elämä. Ja ainoa ihminen, joka saattoi vuotaa tuota oikeanlaista verta, koska se oli Jumalan omaa verta… Ja Hän vuoti sitä verta, joka lunasti sinut ja minut; ja niinpä meidän pelastuksemme on Jeesuksen Kristuksen varassa; sen, mitä Hän teki Golgatalla. Riippumatta siitä, miten alas me vajoamme, miten moraalittomia meistä tulee; miten saastuneita meistä tulee, kun me katsomme vilpittömällä* sydämellä Golgatalle, asia on ratkaistu. [*totisella; KR38 Hepr. 10:22] Näin on. Heti kun sinun tunnustuksesi pääsee huuliltasi, niin Jumalalla on velvollisuus vastata sinulle. Pitää paikkansa. Voi, kun vain ajattelenkin sitä!

57 Voi, eipä siis ihme, että Paavali sanoi… Minä olin yhtenä päivänä siellä kammiossa, kun hänen [Paavalin] pää hakattiin irti ja hänet heitettiin katuojaan. Minä ajattelin… Juuri ennen hän sanoi: "Kuolema, missä on sinun pistimesi? Hauta, missä on voittosi? Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme, Jeesuksen Kristuksen kautta." [1. Kor. 15:55] Näettekö? Voi, juuri tästä minä haluan puhua.

58 Kuunnelkaapa nuoret. Sinä voit olla nuori, ja tämä saattaa olla vähän huteralla pohjalla, siihen asti, kunnes sinä näet sen. Mutta odotahan hetki, kun makaat sairaalassa; lääkäri sanoo, että sinä elät kaksi päivää, tai kaksi tuntia. Odota vähän aikaa, kun sydämesi alkaa jättää lyöntejä väliin, ja tunnet, että [kuolema] hiipii ylöspäin, pitkin hihaasi. Voi veli, silloin sinä etsit kaikesta voimastasi. Mikä silloin on elämäsi loppusumma? Se on ohi. Odota, kunnes pääsi hiukset tulevat harmaiksi ja tajuat, että katsot silmästä silmään loputonta ikuisuutta tuonpuoleisessa; ja tä-

mä sielu, joka elää nyt sisälläsi, on murtautumassa ulos –niin kuin hammas, joka poistetaan– ja lähtee sinusta noin vain mennäkseen paikaan, jota et tunne. Sinun on parasta ajatella sitä nyt ja panna asia kuntoon nyt. Sinut napsautetaan pois näin vain [Veli Branham napsauttaa sormiaan.], eikä sinulla ole edes mahdollisuutta katua. Niinpä, selvitä asiasi nyt.

59 Amerikan kansalla ei ole mitään puolusteluja. Nuo Etelä-Afrikan ja Intian pakanat tuolla kaukana, tulevat nousemaan tuomiolla ja tuomitsemaan tämän sukupolven, koska meillä täällä on Valo ja evankeliumi ja seurakuntia ja siunauksia ja kaikkea, ja me kieltäydymme vastaanottamasta niitä. Siitä kiikastaa, ystävä. Siis, minä sanon tämän jyrkästi, koska se on teille hyväksi, näettehän. Teidän pitää tehdä se.

60 Siis, "Laissa on hyvän varjo." [Hepr. 10:1] Voi, kun ajattelen sitä: " Sillä (koska) laissa on vain tulevan hyvän varjo…!" Katsokaa, mitä laki tarjosi. Kääntäkää esiin seuraava luku, Heprealaiskirjeen 11. luku. Katsokaa, mitä Daniel kirjoitti lain alaisena. Katsokaa, mitä Eenok teli lain alaisena. Katsokaa, mitä Mooses teki lain alaisena. Silloin, jos hän eli ainoastaan sovituksen varjon alaisena, mitä seurakunnan pitäisikään tehdä tänään, kun Herran Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus on tosiasia? Missä me olemmekaan tänä iltana, ystävät?

61 Kuulkaapa, sen pitäisi saada jokainen kristitty vyöttämään sotavarustus päälleen. Täällä sanotaan: "Pukekaa yllenne Jumalan taisteluvarustus: ja olkaa varmoja, että otatte haarniskan ja kypärän ja kilven ja kaikki nämä." Paavali vertaa taisteluun lähdössä olevaan sotilaaseen. Ja kun vihollinen alkaa juonitella, nostakaa kilpenne, antakaa mennä ja kohdatkaa se.

62 Siis, jos laki pystyi saamaan aikaan sellaista, mitä sen, että Jeesuksen Kristuksen veri on totta pitäisi saadakaan aikaan? Jos kuollut kirjain tekee sellaista, mitä Herran Jeesuksen Kristuksen ylösnousemusvoima ja Henki pitäisikään tuottaa?

63 Meidän pitäisi nyt tulla seurakuntaan kunnioittaen mitä korkeimmin. Meidän pitäisi astua sisään rukoushuoneeseen todellisten Jumalan pyhien lailla. Tulla ja asennoitua ja pitää mielemme Kristuksessa. Meidän pitäisi luopua kaikesta maailmallisesta saman tien. Ja jos, sinä todella olet syntynyt uudesti… Tämä saattaa satuttaa hiukan, mutta, tiedättehän, että tämä on myös paikka, jossa ojennetaan. Jos sinä todella olet syntynyt Jumalan Hengestä, sinun sydämesi on juuri sellaisessa tilassa,

joka tapauksessa. Sitä juuri… sinun ajatuksesi ovat ankkuroituneet tuonpuoleiseen. Näettekö? Jos koskaan olet…

64 Jeesus sanoi: ”Sillä, joka kuulee minun Sanani ja uskoo Häneen, joka on minut lähettänyt, on iankaikkinen elämä. Sillä, joka kuulee ja uskoo minun Sanani!”

65 Siis, jos sinä uskot oikealla tavalla! Jos sinä vain tunnustat huulillasi, se ei hyödytä juuri yhtään; vaan sydämestäsi: jos sinä uskot, että Jeesus on Jumalan Poika, sinä et [enää] voi elää samanlaista elämää kuin ennen. Et voi, jos saat todellisen näyn Golgatasta. Siis, jos sinä koetat vain onneasi, sinä vain petät itseäsi.

66 Mutta kun, sinä saat kuvan siitä, mitä Jeesus oli! Voi tavaton, kuinka haluaisinkaan saarnata jumaluudesta, Jeesuksen Kristuksen korkeimmasta jumaluudesta! Jos te voisitte todella tajuta, kuka Hän oli ja mitä Hän teki teille, miehet ja naiset, teidän sydämenne tulisi raastetuksi rinnastanne, ja te olisitte halukas heittämään pois maailman roskat voidaksenne elää Hänelle. Voi, miten ihanaa ja millainen persoona Hän olikaan! Jos te tajuaisitte, miten Jumala alensi itsensä, paljasti itsensä, laskeutui alas niin, että Hän voisi tulla teidän sydämeenne!

67 Kun Isä, Jumala, suuren pilven muodossa, leijui Israelin lasten yllä; ja kun Hän asettui sen vuoren päälle sinä aamuna, kirjoittaakseen lain; no, vaikka vain eläin olisi koskettanut vuorta, se piti lävistää nuolella. Hän päästi Mooseksen sinne ylös vain vanhurskauttamisen kautta. Aaron jätettiin kukkulan juurelle vahtimaan, ettei mikään… Ja kun, Tulipatsas asettui vuorelle, salamat rävähtelivät ja ukkonen jyrisi; pimeys tuli. Kun Jehova, Jumala, kaiken ikuisuuden Luoja, asettui vuoren huipulle, jonka Hän oli luonut, paksut pilvet vyöryivät esiin; salamat saivat maan järisemään! Niin, että israelilaiset seisoivat leirissä verisen uhrin ympäröiminä; he sanoivat: ”Mooses puhukoon, älköön Jumala, ettemme me kuole.” Ajatelkaa!

68 Tuo sama Kaikkivaltias, suuri Olento nöyryytti itsensä ja toi itsensä julki ja tuli liharuumiiseen niin, että jokainen ihminen kykeni koskettamaan häntä käsillään. Mitä Hän teki? Vaati tietä itselleen päästäkseen sisälle ihmiseen. Sitten, sen jälkeen, Hän meni ja uhrasi oman verensä, kun mikään muu veri ei kelvannut! Nyt tiedän miksi Eipä ihme, että Hän oli tuo ”mittaamattoman kallis taivaan lahja.” Nyt tiedän niksi Hän oli tuo ”kaikkien kuningasten Kuningas!” *[erikoinen virke. Eipä ihme, että Hän sai nimen ... / ”eipä ihme, että Häntä pidettiin... voisiko tuo ”no wonder”*

olla: "epäilemättä..." ratkaisu: collinsdictionary.com] Kun Hän ilmaisi itsensä ja tuli alas ja antautui syntisten ihmisten käsiin hakattavaksi ja syljettäväksi ja ruhjottavaksi ja ripustettavaksi ristille, ja kuolemaan. Kun Hän seisoi siellä, joku sanoi… Kun Hän sanoi: "Minä voisin huutaa Isääni ja Hän lähettäisi 10 legioonaa enkeleitä. Mutta minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta."

69 Ja sitten nuo väkijoukot sanoivat: "Vie pois hänet! Vie pois hänet!"

70 Miksei Hän vain kääntynyt ympäri ja sanonut: "Vietäköön teidät pois"? Tässä on syy siihen, miksei Hän voinut, ystävät. Katsokaapa. Nuo ihmiset olivat Hänen omia lapsiaan. Ajatelkaa miehen omien lasten kirkuvan [vaatien] oman isänsä verta. Jos minun lapseni vaatisivat [sanan-muk: "vaahtoaisivat"] minun vertani, ei voisi muuta sanoa kuin: "Viekää minut." Jos– jos Hän olisi kieltäytynyt tekemästä sitä, Hän olisi menettänyt lapsensa; omat luomuksensa, inhimilliset olentonsa. Ja ne olivat juuri niitä, jotka vaativat Hänen vertaan. Voitteko te kuvitella lapsia vaatimassa isänsä verta? Siksi Hän ei voinut sanoa: "Ei." Jos olisi, he olisivat olleet kadotettuja. Minä kuolisin mielelläni lasteni puolesta ja kuka tahansa isä kuolisi.

Katsokaa, millainen Hän oli; Hänen omat lapsensa vaativat Hänen vertaan.

71 Ja lain oikeudenmukaisuus vaati verta. Eikä lampaiden veri kelvannut, vuohien veri ei kelvannut, karjan veri ei kelvannut, mutta Jumalan itsensä veri oli hoidettava se. Ja Jumala tuli ihmiseksi, ja eli täällä maan päällä. Tuo suurenmoinen, valtava Persoona, joka oli siellä Siinainvuoren huipulla, oli silloin täällä ilmielävänä [/lihassa].

72 Silloin Hän puhdisti tien, jota Hän saattoi tulla ja elää sinun sydämessäsi; Ja nyt tuo sama Henki, joka jylisi Siinainvuorelta, elää nyt inhimillisessä sydämessä. Mikä ihme! Tavaton, sen, sen pitäisi saada jokainen sydän pamppailemaan– sitä ajatellessa.

73 Siis, nyt ripeästi eteenpäin; Paavali jatkoi eteenpäin, 5. ja 6. jae täällä. Me yritämme päästä 19:een, niin että pidetäänpä kiirettä. Yhdek–… 5. ja 6. jae ja siitä eteenpäin, hän puhuu siitä, kuinka lait enteilivät– miten se, Vanhassa testamentissa… me kävimme sen jo läpi yhtenä päivänä; voi, se oli jokunen kuukausi sitten, pyhäkoulussa.

74 Ihminen on synnin alaisuudessa; sanotaan, että hän tekee huorin, tai varastaa tai rikkoo sapatin tai jotakin muuta käskyä vastaan. Silloin hä-

nen oli otettava karitsa ja hänen oli tuotava se vanhemmiston eteen ja heidän tuli tarkastaa karitsa läpikotaisin. Karitsan tuli olla virheetön, siinä ei saanut olla mitään vikaa. Pankaa merkille tämän tärkeys: Karitsan oli oltava syytön [/moitteeton], syyllisen ihmisen puolesta. Aamen. Minä toivon, että te näette sen. Oi!

75 Minä muistan pikku tarinan. En muista, olenko kertonut sitä teille. Se on vain sellainen pikkuinen, keksitty juttu. Lain aikana, jos äitihevonen sai pikku varsan, ja se oli muuli, tehän ymmärrätte, ja sen korvat lerpattivat ja polvet kolisivat yhteen ja voi, millainen kierosilmäinen ja kamalannäköinen muuli se olikaan. Siis, tuo muuli, jos se olisi voinut katsoa itseänsä, se olisi sanonut: "Voi tavaton! Kun isäntä tulee, hän tappaa minut, koska minä… Hän ei tule ruokkimaan minua. En ole elämisen arvoinen. Katsokaa nyt minua, millainen hirveännäköinen sekasotku minä olenkaan!"

76 Mutta, jos sen äiti olisi voinut vastata tuolle pikkukaverille, hän olisi sanonut: "Hetkinen vain, kultaseni! Kyllä sinä saat elää, koska sinä olet minun ensimmäiseni, ja sinulla on esikoisen oikeudet. Nyt, kun isäntä tulee ulos katsomaan sinua "koko komeudessasi" hänen on mentävä takaisin ja otettava karitsa, jossa ei ole yhtäkään virhettä, ja otettava se hengiltä niin, että", tuo täysin raajarikonnäköinen muuli saa elää. Ymmärrättehän, pappi ei ollut koskaan nähnyt tuota muulia; hän näki karitsan. Kyse ei ollut siitä, oliko tuo muuli täydellinen; karitsan piti olla täydellinen.

77 Voi, toivon, että ymmärrätte sen. Kyse ei ole siitä, oletko, vai etkö ole riittävän hyvä kristityksi. Kyse on siitä, että Hän oli riittävän hyvä. Jos, Jumala hyväksyi Hänet ja Hänen verensä saa aikaan sovituksen, Jumala ei näekään sinua: Hän näkee Karitsan. Voi tavaton!

78 Silloin tuo pikku muuli saattoi pistää häntänsä pystyyn ja korskua ja hyppiä ja juosta ympäri peltoa ja pitää hauskaa. Hän saisi elää, Mutta yhden täydellisen piti kuolla epätäydellisen puolesta.

79 Se oli minä, William Branham: paha, elinkelvoton, helvettiin menemisen väärti; syntyneenä syntiseen sukuun, kasvatettu synnintekijäksi; ei millään lailla hyvä, minussa ei yhden yhtäkään kunnollista ominaisuutta [/puolta]. Pitää paikkansa. Mutta eräänä päivänä, minä otin vastaan… Halleluja! Kun Jumala katsoi alas Kristukseen ja Kristus otti minun paikkani, silloin Jumala ei näe minua; Hän näkee tuon Täydellisen! Silloin, niin kauan kuin minä olen täällä Hänessä, silloin olen täydelli-

nen; en itsessäni: Hänessä. Ei minun täydellisyyttäni– Sitä minulla ei ole yhtään; kyse on Hänen täydellisyydestään.

80 Siksi, Jeesus ei erehtynyt, kun Hän sanoi: ”Olkaa täydelliset niin kuin teidän Isänne on täydellinen.” Ja kuinka inhimillinen olento voi olla täydellinen? Hän voi olla täydellinen täydellisen uskonsa kautta, leväten Hänessä ja sanoa: ”Hän maksoi hinnan minun puolestani.”

Jeesus maksoi kaiken
Olen velkaa kaiken Hänelle
Synti on jättänyt purppuraisen tahran
Hän pesi sen valkeaksi kuin lumi.

81 Voi, tämä tekee meistä huutavia metodisteja, eikö teekin, kun sitä ajattelee? Te… tähän minä uskon. Minä uskon vanhanaikaiseen huutamisen kokemukseen. Kyllä vain! Jos lapset saavat oikeanlaista vitamiinia, heistä tuntuu aina hyvältä, tiedättehän. Ymmärrättekö, mitä tarkoitan? Me tarvitsemme tämän päivän seurakunnissamme vähän jotakin hengellistä vitamiinia. Eikö teistäkin tunnu siltä? [Seurakunta vastaa: ”Aamen.”]

82 Mieleeni muistuu maanviljelijä; kerran– hänellä oli vanha pieni… Toisella viljelijällä oli lato ja hänellä oli kaikkia hyviä välineitä viljelyyn, joilla viljellä; traktoreita ja kaikkea. Mutta hän oli liian laiska viljelemää ja niinpä hän–hän vain jätti tilansa kasvamaan rikkaruohoa. Ja kun syksy tuli, ainoa, mitä piti tehdä, oli leikata nuo ruohot ja panna ne navettaan [ylisille– suom.].

83 Ja sitten oli toinen viljelijä, jolla ei ollut sellaista kivan näköistä navettaa, mutta hänellä oli… Hän oli fiksu mies. Ja hän lähti ulos ahkeroimaan. Ja hän teki työtä koska halusi ruokkia karjansa ja hän pui hyvää apilaa ja sinimailasta [Alfa-alfa] ja hän vei ne navettaan.

84 Molemmilla tiloilla kummallakin tilalla syntyi pieni vasikka joka vuosi– siis tänä vuonna. Ja kun, tuo pikkuvasikka siellä toisessa navetassa sai syödäkseen vain rikkaruohoa, mutta sillä oli kaunis navetta; ja sillä toisella vasikalla ei ollut niin kaunista navettaa, mutta sillä oli jotakin, mitä syödä.

85 Se tuo mieleeni joitakin näistä piskuisista seurakunnista– katson näitä hienoja suuria, korkeita, mahtipontisia [kunnianhimoisia] paikkoja, siis, tuhannen dollarin kirkkourkuja, tuhansien- tarkoitin, ja istuimia kallistuvine selkänojineen ja kaikkea sellaista. Mutta onko siellä mitään

syötävää? Se on seuraava asia.

86 Sinä pääset johonkin pieneen lähetyskokoukseen jossakin, siis, ja saatatte saada siitä irti paljonkin, siis, vähän hengellisiä vitamiineja. Jumala on varannut niitä sinulle auttaakseen henkeäsi nousemaan, antamaan vähän puhtia. Sitä evankeliumin saarnaaminen on. Halleluja! Jos se ei anna seurakunnalle puhtia, niin ei sitten mikään. "Usko tulee kuulemisesta; Sanan kuulemisesta."

87 Kun minä kuulin, että Jeesus kuoli minun puolestani, sanoin: "Asia on ratkaistu. Kunnia Jumalalle! Olen turvassa, koska minä olen Hänessä!" Hän hyväksyi minut. Näin on. Hän valitsi minut. Hän valitsi sinut. Kaikki te, jotka olette täällä, jotka ovat kristittyjä: Jeesus valitsi teidät. Se on teidän. Selvä. Hän hyväksyi [/otti] sinut.

88 Tämä pikku vasikka, toinen niistä, oli pyörähtänyt ympäri, se oli ollut siellä isossa komeassa navetassa kultaisine seimineen ja pilttuut ja sellaiset. Kun se pääsi ulos, tuo pikku kaverirukka, se pystyi tuskin kävelemään; se oli niin surkeassa kunnossa syötyään noita rikkaruohoja koko talven. Siis, se toinen… se pääsi ulos hakaan, niin, ja lämmin tuuli puhalteli niin kuin… tuuli melkein puhalsi sen kumoon; se oli niin huonona.

89 Ja toisella puolella, farmari päästi vanhan kunnon vasikkansa ulos ja voi, sepä oli siis tosi paksu ja pyöreä. Voi, että se oli hyvässä kunnossa. Kun se pääsi sinne ulos, se alkoi hypellä sinne tänne ja tanssahdella ympäri ja pitää sellaista hyvää suurta helluntaikokousta, ja vain hyppeli ympäriinsä.

90 Tiedättekö, mitä se pikku vasikka teki? Se, joka oli siitä isosta navetasta, jolla oli niitä kaikkia isoja juttuja, niin, se katseli sitä, kurkisteli pikku silmillään aidanraosta ja sanoi: "Soo-soo, soo, soo! Onpa fanatismia! Onpa fanatismia!

91 Tuosta pikkukaverista tuntui hyvältä, ei ihme, että hypitytti. Se oli lihonut; siitä tuntui hyvältä.

92 Sillä tavalla käy, kun ihminen todella saa tarvitsemiaan hengellisiä vitamiineja; Jumalan huone, hän tulee sinne ja hänen sielunsa ravitaan Jumalan Sanalla, jonka perusteella hän tietää, missä seisoo. Kaikki hänen vanhat taikauskoiset käsityksensä lentävät pois. Ja paholaisen palvominen ja kaikki muukin vain hajoaa olemattomiin, kun näkee, että Jeesus Kristus kuoli minun asemestani, otti minun paikkani Golgatalla. Puhdas, jumalallinen rakkaus tulee tilalle. Se saa minut käyttäytymään huo-

nosti– maailmaa kohtaan, aika ajoin. [Veli B. viittaa tapaansa puhua] Minusta vain tuntuu sen takia tosi hyvältä, koska minut on ahdettu täyteen vitamiineja– sitä se on, tämä vanha kunnon vitamiini Täällä. [Raamattu]

93 Siis, Paavali sanoi, kun palvoja tulee ja tuo sen pienen… Jos hän on tehnyt väärin, hän tulee tämä pikku karitsa mukanaan. Nyt ylipappi tarkastaa sen, pappi siis, ja tutkii ettei karitsassa ole mitään vikaa. Tutkii sen läpikotaisin ja katsoo, että se on kunnossa, ja jos oli, hän asetti tuon pikku karitsan alttarille.

94 Ja täältä tulee se ihminen, joka on tehnyt vääryyttä; hän sanoo: "Minä olen varastanut. Ja minä tiedän, että ansaitsen kuoleman, koska olen tehnyt väärin. Jumala ei olisi halunnut minun varastavan; Hänen käskynsä kieltää sen. Nyt minä panen käteni tämän pikku karitsan päälle; ja Jumalan käsky sanoo täällä: 'Älä varasta', ja minä olen varastanut. Niinpä minä… Tiedän olevani kuoleman oma [/alttiina kuolemalle] Synnistäni pitää tehdä tili, koska minä varastin. Ja Jumala sanoo, että sinä päivänä, kun syön siitä, minä kuolet. Siis, minä varastin; ja Jumala sanoi: "'Sinä varastit, sinun on kuoltava sen takia. Hän siis vaatii, että ellen halua kuolla, minun oli tuotava tämä karitsa. Siispä minä asetan tämän karitsan tänne ja panen käteni tämän pikkukaverin pään päälle ja se vain määkii ja määkii. Ja minä sanon: 'Herra, Jumala, olen pahoillani, että minä varastin. Minä tunnustan ja lupaan Sinulle, etten varasta enää, jos sinä vain hyväksyt [/kelpuutat] minut nyt. Ja uhrikseni ja kuolemani edestä, tämä pikku karitsa kuolee minun sijastani.'"

95 Sitten otetaan iso koukku ja se pannaan sen kurkun alle ja se katkaistaan tällä lailla; pidetään sitä ylhäällä tällä tavalla, ja se pikkukaveri vain määkii ja määkii. Villa pöllyää ja yltympäri veressä, sillä lailla. Ja sen surkea pikkuinen suu… ja se vain määkii, määkii, määkii. Ja ensiksi siis, sen veri suihkuaa ulos ja se taivuttaa pienen päänsä. Ja siinä kaikki.

96 Sitten, se mies, se kirjoitetaan tänne muistiinpanoihin, ja pannaan tänne arkin viereen, näin, siis se mies, joka teki sen tunnustuksen. Jos hän tekee sen saman vuoden aikana, hänen on joka tapauksessa kuoltava; hänen on kuoltava sen lampaan kanssa.

97 Tämä oli siis Vanhaa testamenttia. Mies lähti heti pois sieltä, heti, kun hän oli tehnyt tunnustuksensa, lähti sieltä suoraan ulos. Ja, ehkä hän teki huorin. Hän ehkä oli tehnyt jotakin väärää, vielä enemmän…?... Kun hän lähti sieltä… ehkä hän oli tappanut ihmisen. Saattoi… kun hän

lähti sieltä, hänellä oli tuo sama juttu vielä sydämessään, se, minkä hän teki silloin, kun hän tuli sisään. Hän ei ollut muuttunut yhtään; hän oli vain, lain kautta, täyttänyt lain tai kirjaimen vaatimuksen. Siis, se ei pystynyt tekemään; muuttamaan hänen sydäntään. Ainut, mitä hän tiesi oli: "tuo oli väärin", koska hän oli lukenut sen laista ja karitsa kuoli hänen sijastaan. Siis, kun Jeesus tuli, nähkääs, siis, Kristuksen veri… Ymmärrättekö te, millaista se veri oli, joka [silloin] vuoti? Eläimen veri, ihmiselämän edestä, ei yksinkertaisesti pysty ottamaan pois syntiä; se ei voi!

98 Kun Jeesus tuli, kyse ei ollut vain inhimillisestä elämästä, vaan kyse oli itsensä Jumalan omasta elämästä. Se oli Hän omaa vertansa.

99 Siis, [kun] me ymmärrämme, että me teemme väärin: "Voi, olen tehnyt väärin. Olen tehnyt syntiä. Olen– olen elänyt väärin. Olen tehnyt vääryyttä." Minä tulen nyt alttarille. Näen uhrin uskon kautta; nyt minä panen käteni Jeesuksen päälle; sanon: "Rakas Jumala, minä tiedän, että… että olen syntinen, ja synnin palkka on kuolema. Ja jos, minä teen väärin, minun on kuoltava. Ja jos, minä kuolen, minä en voi tulla sinun eteesi, ja minua rangaistaan piinalla aina ja ikuisesti. Siis, minä olen tehnyt väärin, Isä ja haluan oikaista asian enkä halua kuolla tällä tavalla." Siksi, minä panen käteni Hänen päänsä päälle ja Hänen elämänsä otettiin minun elämäni sijasta. Mutta asian pointti on, että kun minä lähden alttarilta, minä lähden muuttuneen sydämen kanssa. Näettekö?

100 Ensimmäinen ihminen lähti pois, lain alaisena, eläimen veren alla. Se ei pystynyt muuttamaan hänen sydäntään, koska eläimen elämää ei ole verrattavissa inhimilliseen elämään. Eläin ei pysty antamaan inhimillistä verta. Ymmärrättekö? Eläin ei kykene siihen, koska sen elämä on erilaista elämää. Ja eläimellä on elämä, muttei sielua. Eläin on elävä olento, muttei sielu.

101 Jumala pani ihmiseen sielun. Niin, sitten, minun sieluni… Mikä sielu on? Se on hengen olemus [/luonne/ luonto].

102 Ja kun Kristuksen sielua jätettiin– ei jätetty helvettiin [tuonelaan KR33], vaan nostettiin ylös; Veren kautta, Hänen verenvuodatuksensa kautta, kun Jumala vei Hänet Golgatalle. Se sekoitti [Vrt. Luuk. 13:1?] Hänen verensä siellä Golgatalla; ja kun Hän oli siinä, ja heitteli päätään edestakaisin tällä tavalla, kruunu päässään piikki-, ja veri vain valui Hänen kasvojaan pitkin ja tippui Hänen hiuskiharoistaan Hänen olkapäilleen, ja huusi tuntemattomilla kielillä: "Jumalani, Jumalani, miksi minut

hylkäsit?" Siinä oli Karitsa. Se oli Hän.

103 Siinä oli tuo Viaton, joka kuoli, että minä, arvoton, että minun elämäni voitaisiin panna kuntoon, että minulla olisi oikeus elämään. Sitä on olla arvoton. Ja me olemme… Sinä olit yksi arvottomista, jonka puolesta Karitsa kuoli. Nyt, sinä tulit tänne ja panit kätesi Hänen päälleen, siis, ja tunnustit ja Jumala vastaa sinulle Pyhän Hengen kautta [/kanssa] vahvistukseksi siitä, että Hän on ottanut sinut vastaan.

> …(Hän on) yhdellä ainoalla uhrilla (tässä se on) yhdellä ainoalla uhrilla, ainiaaksi tehnyt täydelliseksi… [Hepr. 10:14]

104 Tässä se on. Palvoja tuli joka vuosi, se oli jatkuvaa; melkein joka vuosi tuli takaisin; ja teidän piti tulla seuraavana vuonna, sama halu sydämessä. Mutta kun Hän [Jeesus] teki tuon yhden uhrauksen, itse, jokainen synti, jokainen halu syntiin ja kaikki otettiin pois ihmisen sydämestä. Ja hän on täydellinen Jumalan silmissä, ei sen takia, mitä hän on itse tehnyt, vaan mitä Jeesus on tehnyt hänen puolestaan. Ja hän [ihminen] hyväksyi Herran Jeesuksen Kristuksen uhrin. Oi, miten ihana valtavia asioita, ystävät!

105 Siis: "Koska meillä…" Siis, 19. jae. Meillä on noin 20 minuuttia, pannaan nyt kaikki Kirjoitusten varaan. Nyt, 19. jae:

> Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään…

106 Kuunnelkaapa, tässä se on: "Nyt pääsy pyhimpään paikkaan." On *pyhä paikka* ja sitten *pyhin paikka*. "Kaikkeinpyhin", se oli nimeltään. Ylipappi meni sinne kerran vuodessa. Ja mennessään, ensimmäiseksi hänen piti pirskotella itsensä. Arkki oli verhon takana.

107 Ja ylipapin piti olla voideltu parfyymilla, joka oli tehty "Saaronin kukkasesta." [KJV: "ruusu"] Mikään muu hajuste ei kelvannut. Tiedättekö, että Jeesusta kutsuttiin nimellä "Saaronin kukkanen"? Mikä "kukkanen" on? Mistä parfyymi on peräisin? Kukkasesta. Mistä…

108 Jeesusta kutsuttiin nimellä "Laaksojen lilja." Pitääkö tämä paikkansa? [Seurakunta sanoo: "Aamen."]

109 Tietääkö kukaan, mistä oopiumi on peräisin? Liljasta. Oopiumi on tuotettu liljasta. Ja mitä oopiumi saa aikaan? Oopiumi lievittää kipua. Kun ihmiset ovat sairaita, kärsivät valtavasti, he menevät sekaisin, - järjiltään, heille annetaan oopiumipistos, ja asia on sillä selvä. He tyyntyvät. Näin tapahtuu luonnossa.

110 Hengellisessä mielessä, Jeesus on tuo "Laaksojen lilja." Ja kun, te joudutte sellaiseen tilanteeseen, ettette te kestä enää, eikä elämä merkitse teille enää mitään, Jumalalla on teille oopiumia: Laaksojen liljasta, joka lievittää huolenne, ja ne kaikki ovat poissa. Teidän ei enää tarvitse ryypätä viskiä helpottamaan huolianne– [sillä] ne tulevat kuitenkin takaisin, mutta tulkaa hakemaan kulaus Laaksojen liljan oopiumia, ja ne ovat ohi ikuisiksi ajoiksi.

111 Tulkoon, menköön, mitä tuleman pitää, jos sinä elät, jos sinä kuolet, jos teet tätä, tai sitä, mikään ei erota sinua Jumalan rakkaudesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. [Room. 8:39] Kristitylle ei ole luvattu mukavaa kukkaisvuodetta, vaan hänelle on luvattu armo, joka riittää tyydyttämään hänen jokaisen tarpeensa. Aamen. Hei, juuri nyt minusta tuntuu uskonnolliselta! Ajatelkaa sitä! Kyllä vain. Koska, kun uuvun, ja epäilen, katson tänne ja näen että tapahtuu sitä ja tapahtuu tätä, mutta minä ajattelen: "Hetkinen. Oi, voi!" Näettekö? Siinä on tuo Laaksojen Lilja.

112 Mitä tuoksu [/haju] saa aikaan? Tuoksu; nainen laittaa itseensä parfyymiä miellyttävyyden takia. Ja mies laittaa partavettä joskus, siis, joka tuoksuu, että haju, se vie pois pahan hajun teistä. Jos te kävelette jonkun lähelle, ja keho haisee tai jokin muu, parfyymi vie tuon hajun pois niin, että te ette haisisi pahalta tuon ihmisen lähellä. Se on sietämätöntä. Sitä juuri parfyymi tai… Saippuassa on tuoksu. Ja te pesette itsenne saippualla, tai talkilla tai millä vain, sitä varten niitä käytetään.

113 Siis, pankaa se merkille: Aamen. Tuntuupa minusta hyvältä. Kuunnelkaapa; Jeesus sanoi… siis, Hän oli Saaronin kukka ja Hänet uhrattiin Jumalalle hyvältä tuoksuvaksi uhriksi. Ja tämä… Ja sitten, kun me alamme lemuta sietämättömästi– anteeksi tämä ilmaisu, Jumalan edessä, siis, että meidän–meidän syntimme ja jutut ovat niin pahoja ja pilaantuneita, silloin me tulemme Golgatalle, ja jossa…

114 Lilja tai jokin muu kukka, ennen kuin parfyymiä voidaan tehdä… teidän on otettava kukkanen; se on kaunis; kaunis aamuinen lilja tai ruusu. Saaronin kukka [/ruusu] on kaunis kukka. Eläessään, se on kaunis. Mutta, jotta siitä saadaan tuoksu, että saadaan parfyymiä, se pitää murskata. Ja se murskataan ja puristetaan että parfyymi saadaan siitä irti.

115 Nähkääs, Kristus, kun Hän oli täällä maan päällä, Hän oli kaunis. Hän paransi sairaat. Hän herätti kuolleet. Hänen elämänsä oli vertaansa vailla. Hän oli kaunis. Mutta tehdäkseen sinusta itsensä kaltaisen… Kun Jumala katsoi alas, Hän sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon mi-

nä olen mielistynyt." Hän sanoi: "Teidän uhrinne on alkanut löyhkätä nenäni alla, mutta Tämä on Hän, johon minä olen mielistynyt." Siis, hän oli mielistynyt.

116 Ja, jotta meistä tulisi miellyttäviä Jumalalle, Hänen [Jeesuksen] piti tulla murskatuksi Golgatalla, ja tämän maailman synnin piti pusertaa Hänestä elämä ulos, ja Hän kuoli kantaen tämän maailman synnit niin että meidät voitaisiin voidella Saaronin Kukkasella. Hän oli Laaksojen Lilja. "Hänet runneltiin meidän rikkomustemme tähden": suloinen tuoksu. "Hänen haavojensa kautta meidät on parannettu": Laaksojen Lilja, joka antaa meille oopiumia lievittääkseen meidän sairauksiamme ja kipua. Mikä ihmeellisen ihana kuva!

117 Siis, ylipappi, ennen kuin hän saattoi mennä kaikkein pyhimpään, ensin, hänellä piti olla tietylla tavalla valmistetut vaatteet. Kuka tahansa ei voinut valmistaa niitä; ne tuli valmistaa pyhin käsin. Se osoitti, että meidän vaatteemme…

118 Tässä se on! Minä… sitten, satuin juuri tulemaan minuun itseeni. Veli, jos sinä ainoastaan käytät seurakuntapukua, sinun on parasta hankkiutua eroon siitä; sinä et voi mennä kaikkein pyhimpään. Puku, jota ylipappi käytti silloin, oli tehty… pyhin käsin, valikoiduista tuotteista; aamen, Jumalan määräämistä. Siinä se. Jos sinä liityit seurakuntaan ja ajattelet, että kaikki on hyvin, olet väärässä. Näettekö? Puvun piti olla Jumalan valitsema. Ja meidän omavanhurskaat ryysymme eivät kestä Hänen edessään. Siihen vaaditaan Pyhä Henki, joka on Jumalan puku, joka vaatettaa uskovaisen, jotta hän voi mennä kaikkein pyhimpään. Voi, sepä hyvä. Tästä minä pidän. Tämä oli uusi juttu. En ole ennen tällaista niellytkään, mutta näin se asia on, juuri tällaista; tämä on sitä todellista vitamiinia. Näettekö? Tarvitaan Pyhä Henki!

119 Katsokaa vertausta… mentiin hääaterialle, ja jokaisella, joka oli hääaterialla, piti olla tietynlainen puku. Ja sieltä tavattiin eräs mies, jolla ei ollut sellaista pukua; ja hänelle sanottiin: "Ystävä, mitä sinä täällä teet? Miten pääsit sisään?" Siis, ymmärrättekö, jos te tunnette tämän vertauksen, siellä itämailla, idän mailla, kun järjestetään häät, vielä nykyäänkin, sulhasen on kutsuttava kenet haluaa.

120 Ja Jumala voi. "Ei kukaan voi tulla Jumalan tykö– tai siis Kristuksen tykö, ellei Jumala kutsu häntä ensin." Näettekö; kyse on Jumalan kutsusta. Kuunnelkaa nyt tarkasti.

121 Ja sitten sulhanen, jos hän on antanut kutsun, hänen on toimitettava [myös] puvut. Eikä yksikään ihminen… Koska, hän kutsuu köyhiä, hän kutsuu rikkaita. Mutta, jotta kaikki näyttäisivät samanlaisilta, jokaisella on oltava päällään samanlainen puku– köyhällä on oltava, rikkaalla on oltava. Ymmärsittekö? [Seurakunta vastaa: "Aamen."]

122 Nyt, kun Jumala antaa köyhälle ihmiselle Pyhä Hengen, se on sama Pyhä Henki kuin minkä Hän antaa rikkaalle. Siis, kaikkien pitää olla samanlaisia. Niin että, kun he tulevat Jumalan eteen, kukaan ei voi sanoa: "Minä olen pukeutunut paremmin", koska kyse on samasta Verestä, samasta armosta, samasta Pyhästä Hengestä, joka saa käyttäytymään samalla tavalla. Rikkaan ja köyhän on tultava samankaltaisina. Tätä se vertaus ehdottomasti on. Pankaapa merkille.

123 Ja sitten, kun ihmiset tulevat kutsu mukanaan, he… Puvut annetaan heille ovella. Se mies seisoo siellä; hän näyttää kutsunsa, että hän on tullut ja esittää sen. Näin tehdään Intiassa, juuri nyt. Ja niinpä; ihmiset tulevat häihin. Portieeri seisoo ovella, ovipalvelija, ja sinä ojennat kutsusi. "Kyllä, herra." Sitten he ojentavat kätensä ja ottavat puvun sieltä takaa; yksi puku, ja se puetaan miehen päälle. Hän kävelee sisään. Se osoittaa, että hänet on kutsuttu virallisesti; hänet on hyväksytty virallisesti ja nyt hän on [joukon] jäsen. Aamen. Siinä, olkaa hyvät.

124 Siis, Isä, Jumala, Pyhä Henki lähtee ja antaa sinulle kutsun Hääaterialle. Ymmärrättekö? Se riippuu siis Sulhasesta, silloin, valmistaa puvut. Ja Hän teki sen, omalla elämällään, kun antoi Pyhän Hengen. Ja sinä tulet ovelle, aamen, kutsu mukanasi. Jeesus sanoo: "Minä olen lammastarhan ovi." Ja kun, sinä tulet Jeesuksen nimen kautta, sinä saat Pyhän Hengen kasteen. Pitääkö tämä paikkansa? Otat vastaan Pyhän Hengen, sitten sinä astut sisään ja sinusta tulee jäsen, Jumalan perheen jäsen. Jäsen!

125 Sanoit: "Jäsen?" Varmasti. "Tuleeko minusta palvelija?" Ei, ei tule.

126 Sinusta tulee jäsen. Te ette ole palvelijoita. Te olette poikia ja tyttäriä. "Me olemme nyt Jumalan poikia ja tyttäriä", Jumalan perheenjäseniä. Oi, voi tavatonta! Ehkä asun jossain hökkelissä, mutta olen kuninkaallista verta. Kas tässä, olkaa hyvät! "Jumalan perheenjäseniä." Niin sanoo Sana. [Ef. 2:19] Niin Kirjoitukset sanovat. "Katsokaa, minkä kaltaisen rakkauden Isä on meille antanut," näettekö, "että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi…!" [1. Joh. 3:1] Voi tavaton! Tässä ne [paikat] ovat: jäsenyys.

127 Siis, ylipappi, oli voideltu, ja mennessään sisälle, hänen tuli ottaa eläimen verta mukaansa, tai hän kuoli.

128 Ja toinen juttu hänen puvustaan: tiesittekö te, että tuon puvun helmassa [sananmuk: ”päässä” –suom.] – tiesittekö, mitä sen helmassa oli? Sen helmassa oli jotakin. Ja jokainen… siinä riippui sellaisia pikkuisia juttuja, hänen pukunsa alareunassa; ja se oli granaattiomena ja tiuku ja granaattiomena ja kello.

129 Ja hänen oli käveltävä tietyllä tavalla mennessään sisälle. Hän ei voinut tehdä sitä noin vain. Hänen piti kävellä tietyllä tavalla. Sillä, joka kerta, kun hän otti askelen, tiukujen piti soida osuessaan granaattiomeniin: ”Pyhitetty, pyhitetty, pyhitetty Herralle.” [2. Moos. 28:33] Silloin Jumala tiesi hänen lähestyvän. Aamen. Halleluja!

130 Siinä se. Jumala kuulee tulosi, kun sinä lähestyt Jumalan edellyttämässä tavalla, sillä sinä tulet huutaen sydämestäsi: ”Pyhä, pyhä, pyhä, Herra Jumala, Kaikkivaltias.” Silloin sinä astut sisään, joka tapauksessa– tavoitellaksesi Pyhää Henkeä. Näettekö? ”Pyhä. Pyhä, pyhä, Herra Jumala, Kaikkivaltias.”

131 Ja sitten, seurakunta, ainoa tapa, jonka ihmiset tiesivät… Siis, jos hän olisi mennyt, eikä olisi ollut puettu täsmälleen sillä tavalla, hän olisi kuollut ovelle. Hän ei olisi tullut enää tullut sieltä ulos. Hän olisi kuollut sinne, jos hän ei olisi mennyt sisälle pukeutuneena ja voideltuna sisäänmenoa varten. Nyt… [se oli ainoa], mistä seurakunta tiesi oliko mies aito vai ei. Voi tavaton! Ainoa tapa oli, mistä odottava seurakunta tiesi oliko ylipappi aito vai ei, he kuulivat noiden tiukujen äänen. Sieltä tuli ääntä ja siitä ihmiset tiesivät, oliko hän aito vai ei.

132 Mahtaakohan se toimia nykypäivänä? Jos sinä menet seurakuntatalon ohi, ja siellä kaikki on kuollutta ja hiljaista, niin enpä tiedä. Mutta se [seurakunta] pitää ääntä siis, ja ilmoittaa ihmisille, että Jumala on yhä valtaistuimellaan, Jumala vastaa rukouksiin, ihmisillä on yhä Pyhä Henki; ja he huutavat ja kiittävät Jumalaa, ja ylistävät, ja pitävät kovasti ääntä. Seurakunta sanoo: ”No, kyllä Hänen täytyy olla täällä. Tämä on paikka, jossa toimitaan.” [elävä /toimiva paikka.] Kun me menemme kaikkeinpyhimpään, ja väitämme olevamme kristittyjä, meistä täytyy lähteä jonkinlaista melua. En tarkoita, siis että on kovasti jotakin pelleilyä. Minä tarkoitan todellista aitoa meteliä. Näin asia on. Siis, kuunnelkaapa tätä:

Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään,

jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta,

ja koska meillä on "suuri pappi, Jumalan huoneen haltija"… niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä;

pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen… [Hepr. 10:19-23]

133 Tämä paljastaa kaiken. Voi tavaton! Tästä minä pidän, mutta luullakseni, meidän on lopetettava. Mutta, kun me kävelemme Jumalan eteen, älkäämme menkö sanoen: ”No, mahtaakohan tämä kaikki pitää paikkansa. Minä– minä…” Oletko sinä kristitty? No, toivottavasti olen.” Ei sitä sillä lailla tulla.

134 Veljet, usko tämä kertomus! Ota se vastaan ja synny uudesti. Sitten kulje uskoen puhtaasti ja tietoisena tästä: että Jumala on antanut lupauksen eikä Jumala voi valehdella. ”Jumala lupasi minulle ikuisen elämän, jos minä uskon Hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen. Minä uskon sen, ja Hän antaa minulle ikuisen elämän.”

135 Olen tehnyt monia virheitä, ja yhä teen niitä, tulen aina tekemään niitä; mutta kun minä teen niitä, Pyhä Henki sanoo minulle, että se on väärin. Silloin, minä kadun siinä paikassa: ”Herra, anna minulle anteeksi. En tarkoittanut tehdä sitä. Auta Sinä minua nyt.” Ja minä jatkan kulkuani, kuten ennen. Sillä, mitä pikemmin se tulee sinun huuliltani: ”jos me tunnustamme syntimme, niin Hän antaa meille synnit anteeksi.” [1. Joh. 1:9] Pitääkö tämä paikkansa? [Seurakunta vastaa: ”Aamen.”] Halleluja!

136 Perkele sanoo: ”Tiedätkö mitä? Kuulehan. Sinunhan piti mennä tekemään se tietty asia. Ethän sinä tehnytkään sitä. Kyllä, teit syntiä, etkö tehnytkin?”

Minä sanon: ”Mutta minä tunnustin sen.”

”No, minäpä kerron sinulle…”

137 ”Eipäs, älä puhu minulle. Älä ollenkaan. Minulla on täysi usko [/luottamus] Häneen, joka sen sanoi minulle. Jos minä tunnustan väärintekoni, Hän antaisi minulle anteeksi. Niinpä, minä tunnustan sen. Pysy eros-

sa minusta. Minä en piittaa sinusta vähääkään, mitenkään, jatka vain matkaasi."

138 Kävele rohkeasti suoraan sitä kohti. Jos siitä seuraa tulee, ei siinä mitään, kulje suoraan kohti täydessä uskossa siihen, että Jumala on luvannut, että Hän "nostaa sinut kuolleista viimeisinä päivinä." Kyllä vain.

139 Niin kuin kerroin teille; en tiedä kerroinko vai en; täällä, jokunen päivä sitten, ennen kuin lähdin ulkomaille, seisoin siinä, ja Gene ja minä olimme tekemässä sitä, mistä te puhuitte; yritin kammata sitä, mitä hiuksistani on jäljellä. Vaimoni katsoi minuun; hän sanoi; "Kulta, hmm", hän sanoi: "Sinun olisi parasta käyttää jotakin niistä hiuslisäkkeistä, jotka sait siellä Kaliforniassa.

140 Minä sanoin: "Kulta, minä kyllä pidän niistä kovasti, mutta minua vähän hävettää käyttää niitä."

141 Hän sanoi: "Voi, Bill, totta kai otat sinun… Sinun tukkasi on melkein lähtenyt, eikö olekin?"

142 Minä sanoin: "Kyllä, pitää paikkansa. Mutta, sanoin: "Voi, halleluja!"

Hän sanoi: "Mitä varten sinä 'Halleluja' sanoit?"

Sanoin: "En ole menettänyt niistä yhtäkään."

Hän sanoi: "Et ole, siis, menettänyt yhtäkään?"

143 Minä sanoin: "En." Sanoin: "Siis, kulta, minä vanhenen." Sanoin: "Olen 45 vuotias." Sanoin: "Olen vanha mies." Sanoin: "En ole… minun…" Sanoin: "Olen tulossa vanhaksi. Minä… mitä väliä sillä on, olenko minä kalju vai jotakin. Ei sillä ole minulle väliä, kunhan minä en saa– vilustuisi niin helposti. Kyllä."

144 Ja hän sanoi: "No, siis…" Minä sanoin… mutta hän sanoi: "Missä ne sinun…", sanoi: "Mutta sinähän sanoit, että hiuksesi ovat häipyneet."

145 Minä sanoin: "Eiväthän ne ole." Sanoin: "Jeesus sanoi: 'Mutta ei hiuskarvaakaan teidän päästänne katoa.'" Näettekö; näettekö?

Vaimoni sanoi: "Tarkoitatko… siis?"

146 Minä sanoin: "Kulta, ylösnousemuksessa, kun minä ilmestyn sellaisena nuorena miehenä, sellaisena kuin olin, kun me menimme naimisiin; hartiat suorat, ei ryppyäkään, musta laineikas tukka." Sanoin: "Sellaiselta minä tulen jälleen näyttämään." Kyllä vain. Sanoin: "En ole menettänyt niistä yhtäkään silloin."

Hän sanoi: ”No, missä ne sitten ovat?”

147 Minä sanoin: ”Minä kysyn sinulta jotakin sitten, jos sinä vastaat siihen, minä vastaan sinulle.”

Hän sanoi: ”Mitä?”

Minä sanoin: ”Missä ne olivat, ennen kuin minä sain ne?”

Hän sanoi: ”No, luulisin, että Jumalalla oli…”

148 Minä sanoin: ”Juuri sieltähän minä ne sain.” Sanoin: ”Ne ovat yhä siellä. Kaikki vitamiinit, jotka olivat niissä, jokainen elävä solu, joka niissä oli, jokainen atomi, joka niissä oli, jokainen hippu petrolia, joka niissä oli, jokainen hitunen, joka niiden valmistamiseen tarvittiin, Jumalalla on ne käsissään. Yksikään niistä ei ole tuhoutunut. Ne ovat, jok’ikinen jossakin Jumalan käsissä.”

149 Minä näen, kuinka silmäni ovat lurpallaan, pömppövatsa, otsassa syviä kurttuja; ja joskus minun on melkein siristää silmiäni, kun katson Raamattua. Ja lääkäri sanoi minulle, että minulla on täydellinen näkö: 20–20, mutta, ”kun olet yli nelikymppinen, silmämunasi kutistuvat, etkä enää näe lukea kovin läheltä.”

Minä sanoin: ”Kyllä, herra, tuon minä tiedän.”

150 Hän sanoi: ”Sinun pitää työntää Raamattu kauemmaksi, ja kauemmaksi, jonkin ajan päästä se on täällä kaukana”, hän sanoi.

151 Minä sanoin: ”Minä hankin sitten suuremmat kirjaimet, tai jotakin sinne päin.”

Hän sanoi: ”Siis, se on luontoa.”

152 ”Kun katselen tuonne ulos, niin kykenen näkemään hiuksen lautasen reunalla.”

153 Hän sanoi: ”No, sinä olet 40-vuotias, herra. Sinun silmämunasi vain oikeastaan… aivan kuten hiuksesi harmaantuvat, ja niin edelleen, sinulle vain pitää tapahtua niin”, hän sanoi.

Minä sanoin: ”Kyllä-kyllä.” Kyllä.

154 Ja minä katselin kaikkea tätä ja huomasin hartiani, ja että seison hartiat lysyssä. Minä olin ennen nuori ja urheilullinen. Olen alkanut lihoa. Minulle on tullut 40 paunaa [n. 15 kg] ylimääräistä painoa; ja minulla on lättäjalat, jo alun pitäen, ja nyt minun on hankalaa kävellä ympäriinsä. Tulee särkyä ja kipuja. No, minä yksinkertaisesti vanhenen, siinä kaikki.

155 Minä en kaipaa enää sitä kaikkea hohtoa, jota minulla ennen oli, mutta en ole menettänyt siitä mitään– jokainen metri sitä; iho, joka sai minut näyttämään nuorelta, se kaikki on Jumalalla tallessa. Näin on.

156 Ja tämä vanha ruumis vain vetää eteenpäin, niin se on. Hetken päästä, se on vanha ja ryppyinen, ehkä sellainen kuten muutkin Harveyt– äitini puolelta. Sen takia sanotaan, että minä olen aivan Harveyiden näköinen. Ja he kaikki ovat saaneet halvauksen. Tehän kaikki muistatte isoisän, hänet, joka siis rakensi sen rukoushuoneen tänne. Hän vapisi aina, teki tällä lailla näin, ja sai halvauksen.

157 Minä huomasin vanhasta äitiparastani, tässä yhtenä päivänä. Hope ei olekaan paikalla, mutta… [Joku sisar seurakunnasta sanoo: "Kyllä hän on."] Ai, en tiennyt että… No, joka tapauksessa, kun hän [äiti] rupesi ottamaan kahvikupposta, tuo vanha ystäväparka, niin hänen vanhat kätensä alkoivat vapista tällä tavalla. Ja minä katsoin hänen ryppyjään; ajattelin: "Voi, armoa!" No, voinhan minä sen saman tien sanoakin; hän istuu täällä, siis. Sanoin: "Minä en ole…?..." Ja hän kyllä kestää sen; mutta siis, minun sydämeni melkein hyppäsi kurkkuun. Käänsin pääni pois; ajattelin: "Jumala, kuinka monta kertaa se sai kyynelet silmiini, ja nyt hänellä on halvaus; hän vapisee!" Ajattelin: "Kyllä, minulle tulee se myös, jonakin päivänä noin vain, jos elän."

158 Mutta, veli, jonain päivänä, minä vain… Kuolevaisen elämän vanhat pyörät pysähtyvät. Ja kun se tapahtuu, minä lähden Siionin vuorelle elääkseni hetken siellä. Kyllä. Kaikkia näitä kuolevaisia asioita… Voi, minä muistan; on sanottu:

Siellä minua odottaa onnellinen huominen
Missä helmiportit heilahtavat auki
Ja kun minä ylitän tämän surun laakson
Leiriydyn sinne toiselle puolelle.

Jonakin päivänä maallisen ymmärryksen ulottumattomissa
Jonakin päivänä, vain Jumala tietää milloin ja missä
Kuolevaisen elämän pyörät pysähtyvät,
Silloin lähden elääkseni Siionin kukkulalla.

Tulkaa alas, ihanat vaunut
Ja viekää minut kotiin
Tulkaa alas, ihanat vaunut
Ja viekää minut kotiin. [Swing low, sweet chariot.]

159 Näin asia on. Usva alkaa liikkua kasvojeni editse; kenties lääkäri ryntää sisälle ja sanoo: ”Siis, Billy, hänen elämänsä on ohi.” Voi tavaton! Minä tunnen tuon vanhan mustan kamarin, joka on tuonpuoleisessa, ja sydän vain lyö, ja sinne mennään oikopäätä. Minä en halua lähteä kuin pelkuri. Haluan kietoa itseni Hänen vanhurskauteensa tietoisena siitä, että minä tunnen Hänet, Hänen ylösnousemusvoimassaan. Ja jonakin päivänä, kun Hän kutsuu, minä lähden kuolleiden keskeltä ja tulen elämään jälleen, iankaikkisesti.

160 Tuntea Kristus, on tuntea Elämä. Näin on. En välitä; minä en ehkä ”tunne aakkosia” [ole oppinut edes perusasioita], mutta haluan tuntea Kristuksen. Näin on. En tunne kaikkea teologiaa, mutta haluan tuntea Kristuksen. En ehkä tiedä kaikkea presidentistämme, onko hän hyvä vai paha mies; Haluan tuntea Kristuksen. Näin on. Tuntea Kristus on Elämä. Näin on. Presidentin tunteminen, tai tuntea näitä muita, ja tuntea näitä kuuluisuuksia ja semmoista, on kyllä näyttävää, mutta minä piittaa siitä vähääkään. Minä haluan tuntea Kristuksen Hänen ylösnousemusvoimassaan ja tietää, että meillä tänä iltana on ”Ylipappi, joka seisoo Jumalan oikealla puolella koko majesteettisuudessaan, ja rukoilee puolestamme.” Siksi, minä haluan pitää lujasti kiinni tästä tunnustuksesta!

161 [Nauhassa tyhjä kohta.] …noita 14 eri uskontoa; käärmeenpalvojia ja lehmänpalvojia ja kaikkea. Minä sanoin: ”Herrat, tämän maailman uskonnoista; mitä sinun uskontosi pystyy tekemään tälle sokealle miesparalle, joka seisoo tässä?” Siinä hän seisoi, katseltuaan aurinkoa 20 vuotta. Hän oli täysin sokea. Minä sanoin: ”Mitä sinun uskontosi voi tehdä tälle miehelle?” Ei mitään, paitsi jotakin mielikuvituksellista jotakin tuolta, joka sanoo: ”Ehkä, jonakin päivänä, Mohammed suo hänelle armon ja pelastaa hänen sielunsa.” Sinä ajattelet: ”Jos hän ehkä katsoisi aina vain kohti aurinkoa ja pitäisi päänsä tällä tavalla, kun hän kuolee, hän pelastuu.”

162 Minä sanoin: ”Hän ei kykene tarjoamaan mitään. Mutta Jeesuksen Kristuksen veri, halleluja kykenee, ei vain tarjoamaan hänelle ikuisen elämän, vaan kykenee todistamaan tässä paikassa, teidän nähtenne antamaa takaisin näön, joka hänelle joskus oli.” Sanoin [herroille]: ”Jos Hän ryhtyy siihen, voitteko te, herrat, jotka edustatte tämän maailman uskontoja…” Kun melkein satoja tuhansia ihmisiä oli kokoontunut sinne ja kuulleet sen, en pystynyt saamaan niin monia kuulemaan sitä, koska niin monia ei voinut edes nähdä–, mutta minä sanoin: ”Otatteko te [her-

rat] Jeesuksen Kristuksen vastaan, jos Hän tekee sen?" He nostivat kätensä, nuo mustat käden, ilmaan, että he tekisivät sen. Sanoin: "Tuokaa se herra tänne."

163 Kun hän käveli sinne, minä sanoin: "Herra, te olette sokea. Ja jos, Jeesus Kristus palauttaa näkönne ennalleen, lupaatteko te palvella Häntä?"

164 Ja hän sanoi: "Minä tulen rakastamaan Jeesusta Kristusta enkä palvo ketään muuta kuin Häntä. Jos Hän antaa minulle näköni takaisin, minä tiedän, että Hän on noussut kuolleista."

165 Minä panin käteni hänen päälleen; sanoin: "Rakas Jumala, syntisen ihmisen, työmiehen kuolevaisin käsin; mutta jos Sinä etsit pyhiä käsiä, kellä on sellaiset? Mutta, minä tulen ja teen uskon teon, jonka Sinä käskit minun tehdä. Ja, minä tulen, en ollakseni fiksu, tai rehvastellakseni, vaan tulen, koska Sinä sanoit, että ihmisten pitäisi tehdä niin. Ja minä uskon Sinun Sanasi. Ja nyt, kun täällä on tuhansia, jotka seisovat tuolla syrjässä ja he palvovat epäjumalia ja kaikkea muuta; tulkoon tänä iltana tiettäväksi, että todellinen elävä Jumala on olemassa, joka nosti Jeesuksen Kristuksen kuolleista, sillä, että tämä mies saa näkönsä."

166 Ja se mies, hän sanoi; kyyneleiden juostessa pitkin hänen poskiaan: "Minä näen." Ja niin sitä mentiin läpi koko rakennuksen niin kovaa kuin ikinä pääsi; kyeten näkemään. Voi tavaton!

Sitä on hämmästyttävä armo; miten ihana on sen ääni
Joka pelasti minun kaltaiseni poloisen
Olin kerran kadotettu, (olin ulkona, kävin raveissa, ja kaikkea muuta sunnuntaisin)
Olin kerran kadotettu, mutta nyt minut on löydetty
Olin sokea, mutta nyt näen

167 Kuulehan, veli, tämä on hyvää vanhanaikaista Pyhän Hengen uskontoa.

Armo opetti sieluni pelkäämään
ja armo vapautti minut pelosta;
Miten kallisarvoisella tavalla tuo armo ilmestyi
Tuolla hetkellä, jolloin ensi kertaa uskoin. (Kyllä vain; voi tavaton!)
Kun me olemme olleet siellä 1000 vuotta¨
Loistaen kuin aurinko

Meillä ei ole yhtään vähemmän päiviä laulaaksemme Hänen ylistystään
Kuin silloin, kun ensiksi aloitimme. (Voi tavaton!)
Monien vaarojen, verkkojen ja ansojen kautta
Olen jo tullut;
Armo on se, joka on opettanut minut, tai tuonut minut tähän asti
Ja armo tulee viemään minua tästäkin eteenpäin. (Voi tavaton!)

168 Miten rakastankaan Häntä! Kyse on Hänen armostaan, ei mistään, mitä minä kykenisin tekemään. Minä en voi tehdä mitään. Sinä et voi tehdä mitään. Mutta me, tulemme tänä iltana kristittyinä miehinä ja naisina, ja tunnustamme, että me olemme arvottomia ja otamme Hänet vastaan omana… meidän asemestamme. Hyväksymme Hänet, joka… Minä tiedän, yhtä varmasti kuin Jumala hyväksyi Hänet ja nosti Hänet kuolleista. Hän nosti minut kuvaannollisesti samalla hetkellä kuin Hän nosti Kristuksen. Aamen. Oi, minun on lopetettava. Mutta, kuunnelkaa; kuvaannollisella tavalla, Hän nosti minut kuolleista samalla hetkellä, kun Hän nosti Kristuksen. Hän nosti sinut samalla hetkellä, kun Hän nosti Kristuksen, sillä se tapahtui sinun vanhurskauttamiseksesi.

169 Katsohan, jos sinä olet pelastettu, sinä omistat sen. "…jotka Hän on määrännyt [KR38: Room. 8:30 "edeltämäärännyt"], tai kutsunut, Hän on vanhurskauttanut. Ne, jotka Hän on vanhurskauttanut, Hän on jo kirkastanut Kristuksessa Jeesuksessa." Pitääkö paikkansa? "Hän on jo kirkastanut", *jo,* "Kristuksessa", Jumalan silmissä, joka kauan sitten, miljoonia vuosia sitten kuin maailmaa edes vielä oli, kun Sana oli Jumalan kanssa. [Ensin] Oli Jumalan ajatus, sitten Hänen Sanansa, sitten siitä tuli materiaa– joskus silloin. Ja juuri sillä samalla hetkellä kuin Hän kelpuutti Kristuksen, Hän kelpuutti minut, Kristuksessa. Ja joskus, tulevassa maailmassa, minun ja sinun ja kaikkien, kaikkien aikojen kristittyjen kanssa, me rakastamme Häntä ja elämme Hänen kanssaan ja nautimme loputtomasta ikuisuudesta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen, meidän rakkaan Vapahtajamme kanssa. Voi tavaton!

170 Veli Roberson, tämä saa minut tuntemaan itseni eri ihmiseksi. Näetkö? Eikö vanhanaikainen, pelkän Sanan lukeminen pesekin sinut puhtaaksi? Siis, se todella hankaa puhtaaksi!

171 Niin kuin minun äitini teki, hedelmätölkkien aikaan. Hänen piti purkittaa hedelmiä, siis, ja pani ne pullolleen säilöntäaineita ja juttuja. Hän halusi minun menevän jynssäämään ne; niin ankarasti kuin vain kyke-

nin, hankasin niitä vanhalla rätillä. Minulla oli pieni käsi, ja yletyin pohjaan ja hankasin niitä. Ja sitten, hän vei ne ja steriloi ne. Pani ne kiehuvaan veteen ja steriloi ne. Hän kiehutti niitä niin kovasti kuin vain pystyi– noita purkkeja. Minä en koskaan ymmärtänyt, miksi hän niitä keitti. Hän pyrki saamaan kaikki bakteerit niistä pois; koska jos sinne olisi jäänyt bakteereja, se olisi saanut säilykkeet, tai sen tavaran, jota hän niihin pani, happanemaan.

172 Ja juuri se meidän pitää tehdä tultuamme Kristuksen tykö. Pysykää siinä niin kauan, että Pyhä Henki on steriloinut meidät ja keittänyt meistä kaiken pois, niin Jumala voi panna sisään Pyhän Hengen, eikä mikään happane. Hän asettaa Pyhän Hengen sinuun, ja niin sinä olet todella herttainen aina.

173 Ja äitini valmisti säilykkeitä. Oletko koskaan nähnyt noita isoja, vanhoja kattiloita? Sen kanssa mennään ulos, ja se asetetaan nimittäin tiilien päälle; ja sen alle pitää panna puita siis näin. Kyllä. Minä olen [tehnyt sitä]. Säilykkeiden keittoaikaan, meillä oli noita keltaisia, erikoisia pikkutomaatteja. Ja hän kaatoi suunnilleen vakallisen [bushel = 36,4 litraa] sinne ja pani sokeria. Kyllä. Ja– ja hän pani siis minut pilkkomaan puut. Ja– ja minä menin pilkkomaan puita ja panin ne sinne alle, siis, ja keitos alkoi kiehua. Ja höyry vain nousi. Minä sanoin: "Äiti, eikö kaikki ole nyt tehty?"

Hän sanoi: "Ei. Hakkaa tuo toinenkin aidas puiksi."

174 Ja siinä sitä taas mentiin, nähkääs, ja hiki vain valui virtanaan, ja minä ladon puut sinne alle; ja sanon: "Äiti, eikö sinusta tämä riitä?"

"Parasta, hakea vielä yksi aidas."

175 Ja hän pani nuo jutut kiehumaan niin että ne siis, – happea, tai jotakin menee niitten alle, ja se saa ne siis poksahtelemaan "pou, pou" tällä lailla, poksuvat. Kun ne tekivät sillä lailla, äiti sanoi, että ne olivat valmiita purkitettaviksi. Niille tuli niin kuuma, etteivät ne enää kestäneet ja niiden piti alkaa hyppiä, siis.

176 Minä luulisin, että samalla tavalla Jumalan pitää tehdä meille, siis, kiehuttaa kaikki riivaajat ulos, kunnes sinä alat hyppiä ylistystä. Silloin sinä olet valmis purkkiin. Ja Jumala sinetöi sinut sitten– siis. Sitä juuri me täällä tarvitsemme: hyviä vanhanaikaisia kokouksia niin, että kaikki– kaikki vihollisuudet, ja kaikki, mikä on vastoin Kristusta, tulee keitetyksi pois, siis. Kiehutetuksi pois niin, että sinusta tulee tällainen: "Her-

ra, olen pahoillani." "Veli anna anteeksi, minä en tarkoittanut tehdä niin, en tee sitä enää." Oi, Jumala, ole minulle armollinen!"– näin, että sinä olet valmis purkitettavaksi, ymmärrättehän. Jumala valmistautuu todella käyttämään sinua. Kun sinä perut noita asioita, varkauksiasi, siis, ja sovit nuo asiat ja sanot: "Minä en tarkoittanut varastaa sitä, ymmärrätkö? Ei, herra, minä– minä haluan… Minä, minä maksan kaksinkertaisesti takaisin." Ymmärrättekö? Silloin elämäsi alkaa tulla kuntoon, silloin, ymmärrättehän. Näin on. Sitä me tarvitsemme. Voi tavaton!

177 Minä laulan tätä "Vanhanajan usko"-laulua teille, jos te haluatte. [Seurakunta vastaa: "Aamen."] Laulakaa te säe, ja minä laulan säkeen. Sitten te laulatte kertosäkeen.

Se on vanhanaikainen Pyhä Henki
Eikä perkele tule Sen lähelle
Siksi ihmiset pelkäävät Sitä
Mutta Siinä on minulle kylliksi

Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Ja siinä on minulle kylliksi.

Se toimii, kun olen kuolemassa
Se saa sinut lopettamaan valehtelun
Se saa perkeleen lähtemään pakoon
Ja siinä on minulle kylliksi.

Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Ja siinä on minulle kylliksi.

Se on niin hyvää, etten tahdo muuta
Sillä se saa minut rakastamaan veljeäni
Ja se saa asiat paljastumaan
Ja siinä on minulle kylliksi

Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
Antakaa minulle tuo vanhanaikainen usko
*Ja siinä on minulle kylliks*i.

178 Siis, kuinka monella täällä on tuo "vanhanaikainen usko? Nostakaa-

pa kätenne; sanokaa:

Minä sain tuon vanhanaikaisen uskon
Minä sain tuon vanhanaikaisen uskon
Minä sain tuon vanhanaikaisen uskon
Ja siinä on minulle kylliksi

179 Siis, Isä, rakas, joskus me… tulemme iloisiksi ja käyttäydymme aivan kuin lapsilauma. Se johtuu siitä, että me olemme vapaita. Me emme ole pahan orjina tai minkään perinteen tai tietyn vanhemmiston jutun alaisia. Me olemme todella iloisia Pyhässä Hengessä niin, että me voimme laulaa ja palvoa Sinua ja olla yhdessä missä tahansa maailman kolkassa, ja nauttia yhdessä. Siksi, me ylistämme Sinua Jumala, Kaikkivaltias! Oi, nähtyäni noiden muodollisten uskontojen sekasorron, ja kaikenlaisen epäjumalien palvomisen; ja kun ajattelen, että Sinä olet niin hyvä minulle, kun ilmoitat minulle Itsesi ylösnousemuksesi voimassa, ja annat minun pystyä kertomaan siitä muillekin. Me olemme hyvin iloisia.

180 Siunaa tätä pientä seurakuntaa tänä iltana, Isä. Siunaa jokaista täällä. Jos täällä porteissamme on muukalaisia, siunaa heitä Isä, jokaista. Tee meistä siunaus toisille. Pidä Jumalan voima yllämme. Pyhitä meidän sielumme pahoista ajatuksista. Ja jos, paha tulee tiellemme, voikaamme kääntää vikkelästi päämme pois, Herra, ja kävellä toiseen suuntaan.

181 Ja nyt, Isä, me rukoilemme, että Sinä siunaisit meitä yhdessä tänä iltana. Suo meille ihana hetki. Ja nyt, kun me aiomme kutsua sairaat ja vaivatut, me rukoilemme, että Sinä parantaisit heistä jokaisen. Voikoon kirkkaus… Saa Sinä kunnia kaikesta, mitä tapahtuu tai sanotaan, sillä me pyydämme sitä Kristuksen nimessä.

182 Ja nyt, kun päämme ovat painettuna, jos täällä on joku, joka sanoo: ”Veli Bill, minun sielussani juuri nyt, minä– minä haluaisin tulla Jumala hyväksymällä ja edellyttämällä tavalla. Ja minä haluaisin pyytää sinulta, nyt, kun kukaan toinen ei katso; nostan käteni pystyyn ja sanon; ’Veli Bill, rukoile puolestani, että Jumala soisi minulle armonsa ja tekisi minusta paremman kristityn.’” Nostaisitko kätesi? Jumala siunatkoon sinua, sinua, sinua, sinua, sinua. Oikein hyvä. No niin.

183 Isä, Sinä näet heidän kätensä, ja minä rukoilen, että Sinä soisit nämä siunaukset. Olkoot Sinun rakkautesi ja armosi heidän kaikkien yllä. Ja jos he ovat tehneet syntiä, tai tehneet jotakin muuta, silloin, Isä, minä rukoilen, että Sinä antaisit heille anteeksi. Jos täällä meidän keskuudes-

samme on joku, Herra, jossakin täällä talossa, mies tai nainen, poika tai tyttö, joka ei ole aivan pelastunut, ja Veren alla, Isä, minä rukoilen, että Sinä tekisit sen nyt, ja tulkoon heistä uskovia.

184 Ja Sinä olet sanonut: "Jos voit uskoa." [KR38: Mark. 9:23 "Jos voit. Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo."] Ja me uskomme, mihin? Uskomme, että Jumala lähetti Poikansa tänne maailmaan ja Hänet tehtiin synniksi meidän sijastamme. Emmekä me ole hyviä, ja me tunnustamme, että me emme ole yhtään hyviä; ja otamme Hänet vastaan Pelastajanamme [/Vapahtajanamme]. Siihen me uskomme, Isä. Sen kautta, Sinä annat meille ikuisen elämän. Voi, miten onnellisia me olemme! Sinä sanoit antavasi sen meille siksi, että me olemme olimme uskoneet Sinun Poikaasi. Ja Jeesus sanoi itse, että jos, me uskomme Häneen, meillä olisi iankaikkinen elämä. Niinpä, me olemme kiitollisia siitä.

185 Siunaa nyt meitä, tänä iltana, ja anna jokainen synti anteeksi. Älköönkä yksikään henkilö, joka on ollut tässä kokouksessa tänä iltana, koskaan kääntykö pois vaan, olkoon heillä iankaikkinen elämä, koska he ovat kokoontuneet tänne tänä iltana ja he ovat uskoneet Sinuun. Ja, Isä, minä rukoilen, että Sinä vartioisit heitä nyt, ja siunaisit heitä kaikessa, mitä he tekevät tai sanovat. Ja tulkoot he Sinun luoksesi rauhassa, viimeisinä päivinä. Suo, että voisimme kokoontua sinne, ja että muistaisimme tämän illan, kun olimme yhdessä. Suo se, Jeesuksen nimen kautta. Aamen.

186 Jumala teitä siunatkoon rakkaat ystäväni. Ja nyt, Teddy tulee tänne pianon ääreen, ja ne joiden puolesta on rukoiltu, jos te kerääntyisitte tänne alttarin ympärille, oikein ripeästi. Me ehkä saamme jokusen ylimääräisen minuutin. Me yritämme olla poissa täältä 21:30, jos te tulette nyt. No, minulla on täällä kirje luettavana; joku on lähettänyt sen minulle tänne. Saattaa olla tärkeää, että minä luen sen täällä juuri nyt. Niinpä ainoastaan… Ja te muut, jääkää vielä paikoillenne, samalla, kun ne, joiden puolesta rukoillaan… Minä tunnet sisar Ruddell on täällä rukoiltavana. Jos joku muu, no…